

Валерій Пузік. "Делфі" та чарівники

КУПИТИ

Сучасна Одеса. На танкер «Делфі» здійснили напад три дракони. Вони дихають вогнем і туманом та ладні от-от знищити все на своєму шляху. Протистояти їм може восьмирічний Орест. Він щойно дізнався, що обраний чарівником. Тепер на хлопчика чекає безліч випробувань. Чи допоможуть Оресту книжка і медальйон, які дала йому чайка? Та чи вистачить юному чарівникові мужності кинути виклик Чорному дракону й врятувати місто від знищення і забуття?

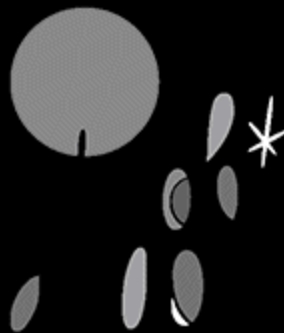
Чому варто читати:

Цикл «Делфі» та чарівники» — розповідь вам альтернативну історію Одеси, де реальність переплітається зі світом магії. Де оживають дракони, а містом заправляють чаклуни та чарівники. Ви дізнаєтесь які таємниці приховують: Книгарня чарівників, Одеська кіностудія, танкер Делфі та Чорне море.

Валерій Пузік

«Делфі» та чарівники

Валерій Пузік

«ДЕЛФІ» ТА ЧАРІВНИКИ

 АССА
ВИДАВНИЦТВО

Серія «Книжкові мандри»

Валерій Пузін
«Делфі» та чарівники

© Валерій Пузін, 2021

© Семякін О. В., ілюстрації, 2021

© Панченко О. І., обкладинка, 2021

© ПП «АССА», 2021

© mrgaser, e-pub, 2021

ISBN 978-617-7877-27-0

Аннотація

Сучасна Одеса. На танкер «Делфі» здійснили напад три дракони. Вони дихають вогнем і туманом та ладні от-от знищити все на своєму шляху. Протистояти їм може восьмирічний Орест. Він щойно дізнався, що обраний чарівником. Тепер на хлопчика чекає безліч випробувань. Чи допоможуть Оресту книжка і медальйон, які дала йому чайка? Та чи вистачить юному чарівникові мужності кинути виклик Чорному дракону й врятувати місто від знищення і забуття?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Зазвичай так не роблять, але перед тим як читати цю книжку, вам потрібно дізнатися таємницю:

НА ДНІ ЧОРНОГО МОРЯ ЖИВУТЬ ДРАКОНИ

Саме так.

Справжні В Е Л Е Т Е Н С Ь К І дракони.

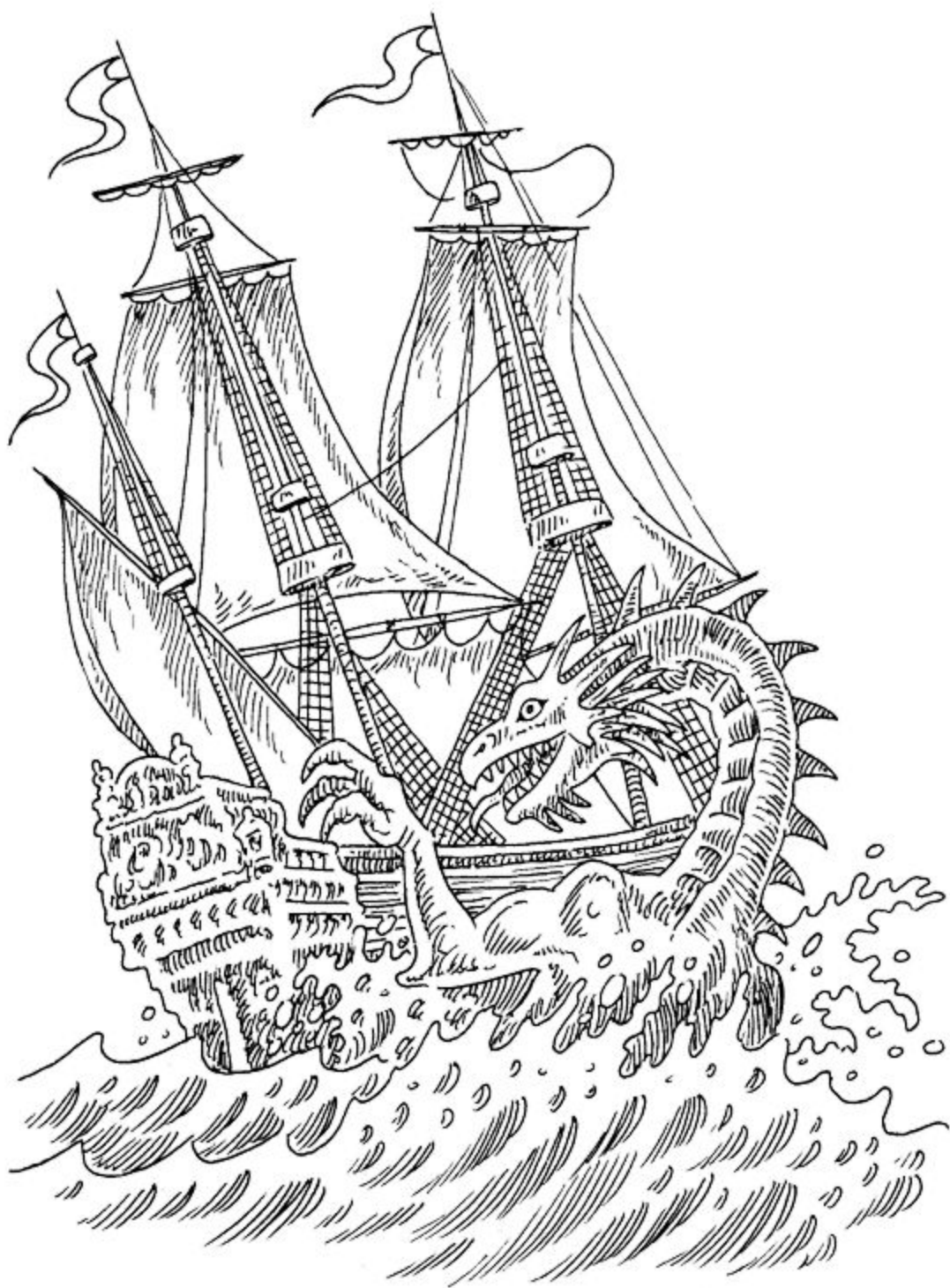
Їх не так уже й багато та переважно в них навіть немає імен...

Колись ці дракони були добрими й не завдавали шкоди ні кораблям, ні маякам, ні людям.

Але
приблизно пів тисячоліття тому
сталось щось незрозуміле:
ціла зграя драконів
напала на корабель
і потягнула його на дно.

За деякий час напад повторився. А потім стався ще один, і ще один, і ще один...

А тоді народився останній — Чорний дракон, який почав нападати на маяки й руйнувати їх.

Люди, які бачили драконів, наступного дня про все забували.

Але в морських легендах і переказах усе ж таки залишилася згадка:
дракони Чорного моря дихають забуттям.

Розповідають, що один із них під час нападу з такою силою дмухнув на місто Хаджибей, що люди забули власну історію.

1795 року місту несподівано дали нове ім'я — Одеса, і відтоді про Хаджибей майже нічого не згадували. Так само, як і про драконів.

Про них два століття нічого не було чути, аж до листопада 2019 року.

Саме тоді під час шторму на танкер «Делфі» скоїли напад одразу три дракони.

Танкер зірвало з якоря в акваторії порту «Південний» і віднесло в бік Одеси.

На перший погляд може здатися, що це вигадка.

«Так-так! Вигадка», — посмієтесь ви. Але не робіть поспішних висновків!

Можете зауглити: танкер, «Делфі», Одеса — і пошуковик видасть безліч новин про цю подію.

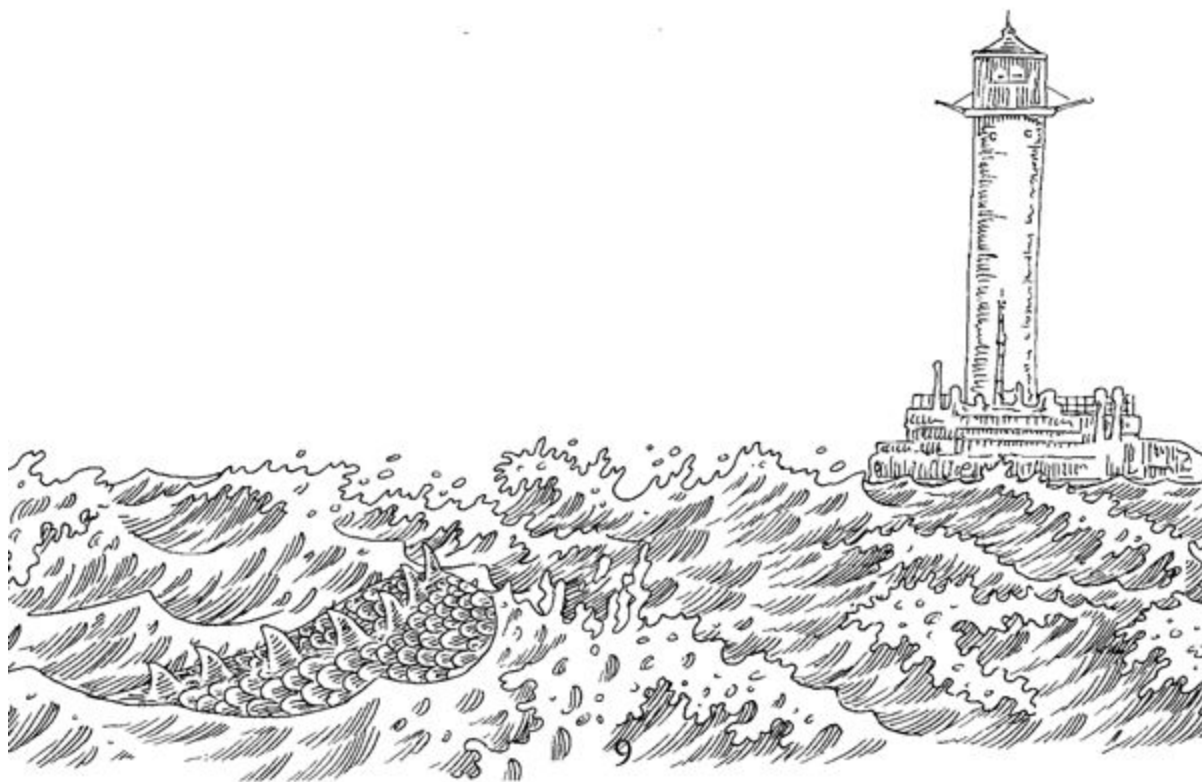
Мушу попередити: про драконів там жодного слова.

Ані слова там немає про Гарольда і пса Самурая, про Чоловіка-без-імені та Книгарню чарівників, жодного слова про Ларуса й Ореста, про Анджі та близнят. І знаєте чому?

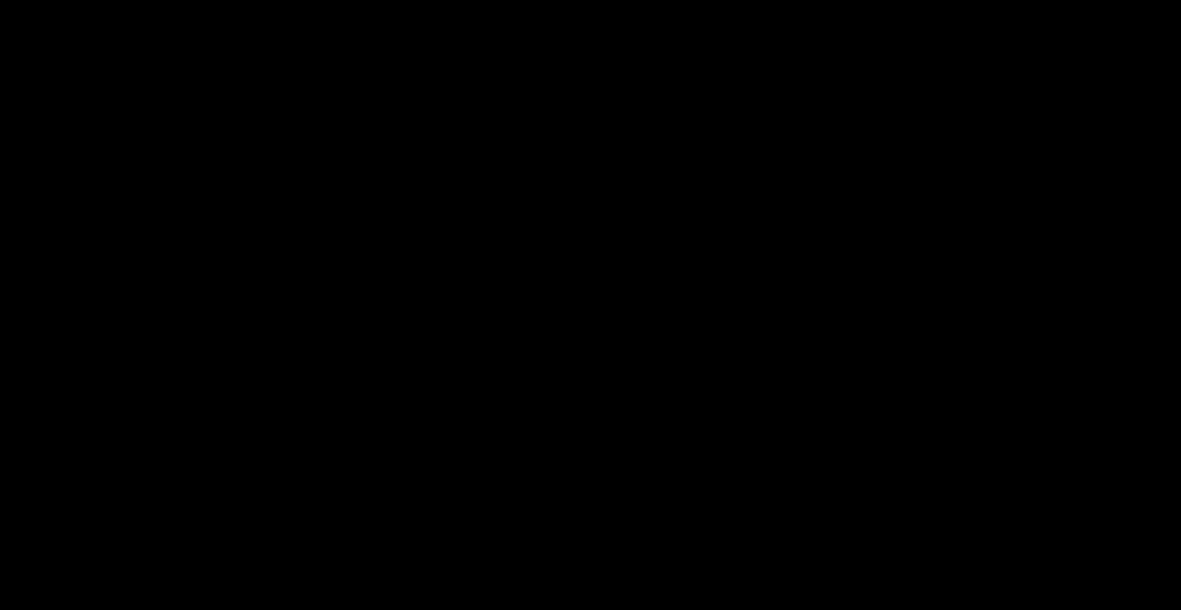
— Тому що це вигадка! — скажете ви.

— Ні! — скажу я. — Відповідь проста: у листопаді Одесу накривають тумани.

Оце і є дихання драконів!

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Раптом дмухнув сильний
і холодний вітер.

Доводилося заплющуватися, аби піщинки не потрапили в очі. Орест прикрив голову руками, а Ірина підсунулася ближче та обійняла сина. Вона помітила, як у далині моря з'явилося щось сіре й воно насувалося до берега.

— Ми маємо йти.

— Але чому?

— Вітер занадто сильний, і він, швидше за все, не припиниться.

— Але чому?

— Тому що він холодний.

— Але чому?

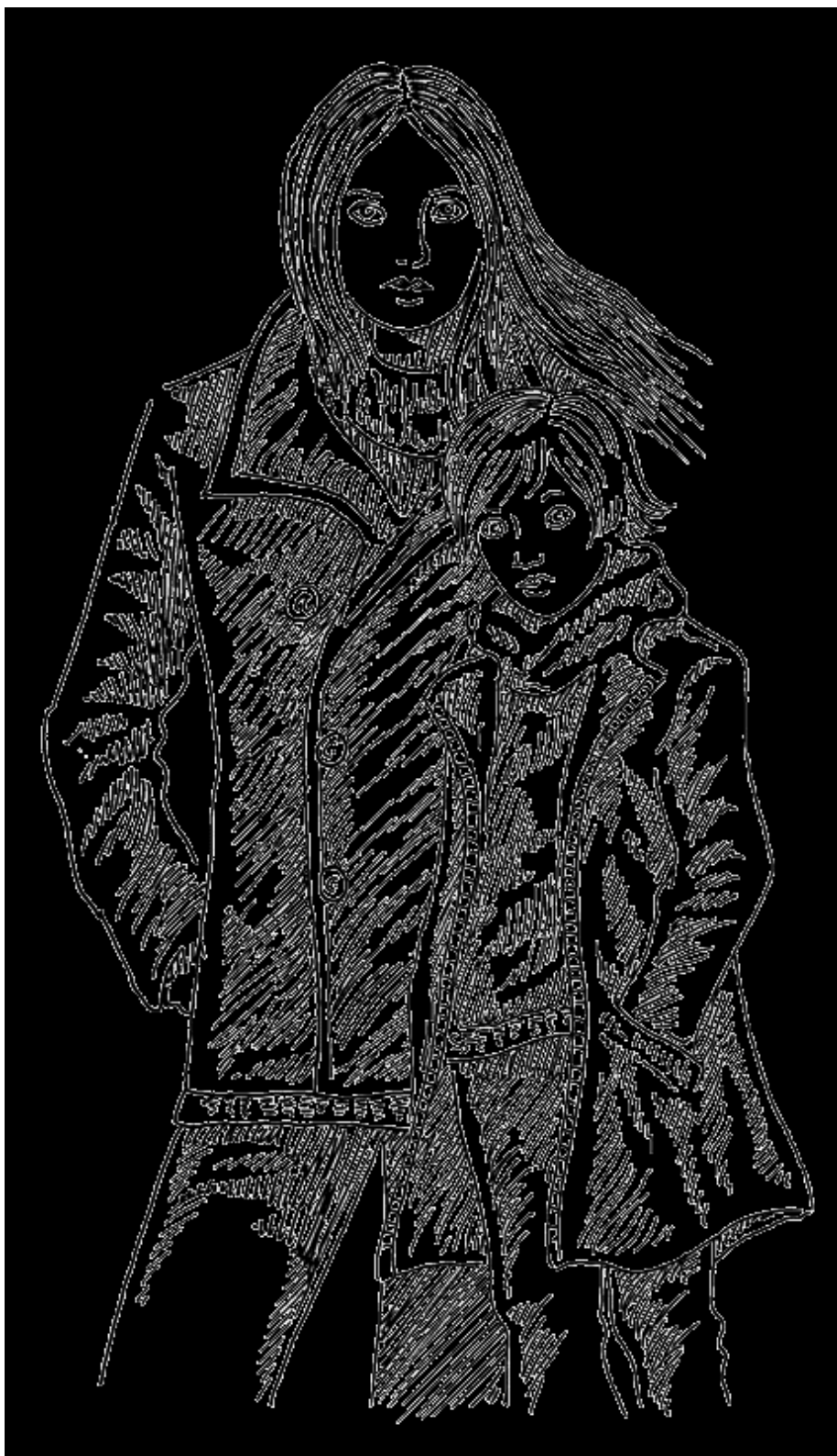
Орест дуже любив це питання і, коли випадала нагода, повторював його десятки разів:

— Але чому?

— Нам потрібно знайти тата.

— А якщо ми підемо, а він прийде?

Вітер і далі завивав.

Хвилі робилися все грізнішими й грізнішими.

Піна вибивалася на пісок, і море щораз далі відсувало її на узбережжя.

— Туман! — промовила мама.

Він поглинав усе: кораблі зникли за його пеленою, а десь удалині тривожно завив маяк. Орест знав, що маяк гуде лише в разі небезпеки: під час шторму, негоди або туману й ну ду-у-у-уже поганої видимості на морі. Саме цей звук орієнтує моряків де земля, порт і куди пливти.

Туман умить проковтнув узбережжя. Такий густий, що за кілька метрів уже нічого не було видно. Вони ледь устигли все зібрати. Орест тримався за мамину руку та йшов слідом за нею.

Десь почувся гавкіт пса.

— Самураю! — насторожено гукнув чоловічий голос у тумані.

Орест озирнувся, але через туман нікого не побачив. На якусь мить він відпустив матусину руку і...

Знову дмухнув вітер.

І крик чайки.

Однієї.

Десь у тумані.

— Оресте! Де ти? — гукнула Ірина.

— Тут!

— Ходи хутчіш!

Хлопчик пішов на мамин голос, але над його головою щось затріпотіло. Він зупинився й звів погляд догори. Чайка.

— Ти чого? — запитав Орест.

— Я? — обізвалася вона. — Нам потрібна допомога. Я знала, що зустріну тебе. Знала. Ти маєш нам допомогти.

— Але як? Я...

— Ти повинен знайти ключ. Ти повинен нас врятувати.

— Оре-е-е-есте! — почувся в тумані мамин голос. — Ходи швидше, скоро туман проковтне все. Чуєш?

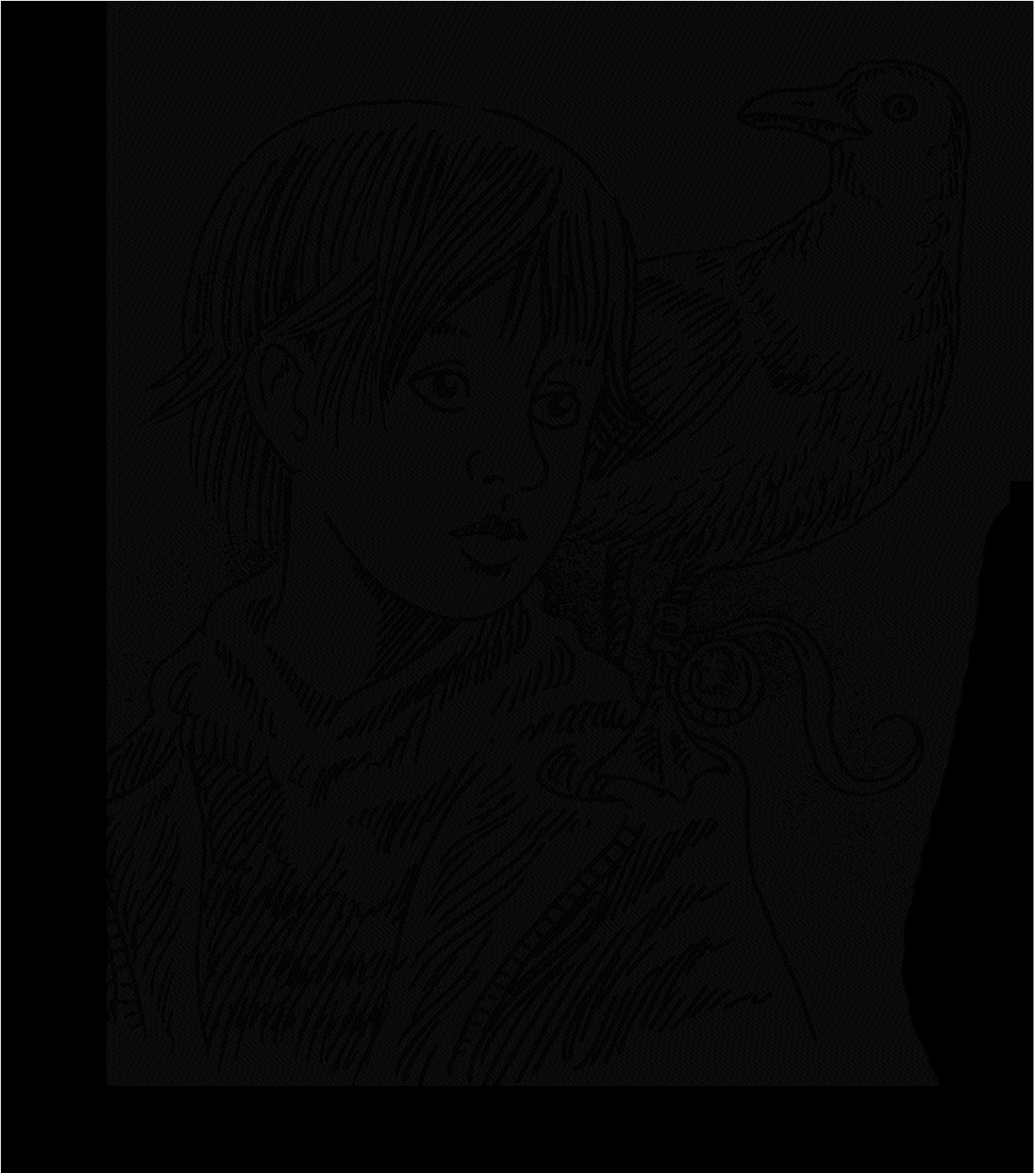
Вітер стих.

— Який ключ? Я не розумію.

— Ти маєш нам допомогти. Вони вже тут. Вони тут! Тут!

Чайка була дуже стривожена.

— Візьми! — вона сіла на плече до хлопчика й простягнула лапку, обмотану червоною стрічкою, на якій тримався дерев'яний медальйон із відтиском ніби старої печатки.

— Що це?

— Часу обмаль! Візьми та сховай.

Орест миттю зняв із лапки чайки стрічку й заховав медальйон до кишені з мушлями.

ГАВ! ГАВ! ГАВ!

Крізь туман хлопчик розгледів велетенського пса, що мчав до нього.

Чайка махнула крильми й злетіла в повітря.

ГАВ! ГАВ! ГАВ!

Пес підбіг до Ореста та обнюхав його штани й руку.

— Самураю! — знову чоловічий голос. — САМУРАЮ!

— Гав! Гав! — відповів пес.

— Оре-е-е-есте!

— Мамо, я тут!

— Самураю, нарешті я тебе знайшов.

Із туману з'явився старий чоловік. У довгому сірому плащі та капелюсі. Босоніж.

Він прямував до пса, який зупинився поруч із Орестом.

Борода ховала риси його обличчя. Але щось у цьому чоловікові було казковим і водночас дивним. Орест не міг зрозуміти що саме.

Чоловік наближався й, коли підійшов уже зовсім близько, усміхнувся:

— Так це ти знайшов мого пса?

— Ні, — відповів Орест, — він сам знайшовся.

Чоловік знову всміхнувся. Хлопчик помітив кілька золотих зубів.

Пес терся біля Ореста. Усе принюхувався до кишені з мушлями. Тикав туди своїм вологим носом.

— Не бійся! — сказав чоловік. — Пес не вкусить. Він хороший.

— Я не боюся! — хлопець усе ж таки трохи відступив. — Дітям не можна розмовляти з незнайомцями, — додав він.

— Я Гарольд, а це мій пес Самурай. Тепер ти знаєш, як мене звати. Назви і своє ім'я.

— Орест!

— Орест? — здивувався чоловік. — Яке дивне ім'я. В Одесі таких немає. Ти точно не місцевий. Звідки приїхав?

— Я тут живу!

— Гм-м-м-м!

— Оре-е-е-сте! — знову долинув із туману мамин голос.

— Це моя мама, — пояснив хлопчик.

Чоловік замислився. Він звів брови до купи й над носом утворилася глибока вертикальна зморшка.

— Десять я вже чув цей голос. Колись, давно-давно. Але тоді він був... — говорив чоловік до свого пса, а потім глянув на Ореста й запитав: — Скільки тобі років, хлопчику?

— Сім, але скоро буде вісім.

— Дозволь поцікавитися: а ти бачив сьогодні чайок? — чоловік нахилився до Ореста.

— Ні!

— Точно? — незнайомець пильно дивився на малого: чи бува він не бреше.

— Гав-гав! — Самурай замахав хвостом.

— Точно! — запевнив Орест, але серце в грудях несамовито калатало.

Щось у цьому чоловікові було лихе й воно ховалося за його усмішкою та привітністю.

— Ось де ти! — промовила мама, коли побачила сина.

Вона швидко підійшла до Ореста й узяла його на руки.

— Добрий день! — привітався чоловік, трохи нахилившись уперед, як у фільмах про дев'ятнадцяте століття, і торкнувся пальцями краю свого капелюха.

— Добридень! — холодно й байдуже відповіла Ірина. Вона одразу пригорнула сина до себе та лагідно промовила до нього: — Ходімо, нам іще потрібно знайти нашого тата.

Ірина покрокувала до сходів.

— До побачення! — промовив чоловік. Самурай крутився біля його ніг. — Хороший пес! — чоловік погладив його по голові. — Хороший! — опустившись біля Самурая на одне коліно, незнайомиць прошепотів: — Здається ми їх знайшли, як гадаєш, Самураю?

Самурай іще дужче замахав хвостом, і навіть кивнув:

«І я так думаю. І я».

* * *

Ірина з Орестом підіймалися східцями вгору.

— А ти бачила сьогодні чайок? — запитав хлопчик.

— Ні! — відповіла мама.

— Куди зникли чайки?

— Вони не зникли.

— А чому ж тоді ми їх не бачили, як раніше?

— Не знаю! Можливо, вони відчували, що буде туман, і десь поховалися...

— Мамо, а це правда, що, коли ти була маленькою, то розмовляла з чайками і хотіла стати ор-ні-то-ло-гом? — насилу вимовив Орест.

— Хто це тобі сказав?

— Тато.

Ірина всміхнулася:

— Ні, неправда. Тато все це вигадав.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ